

Pablopavo: Legia jest jak literatura

Moje piosenki przypominają wiersze – mówi Pablopavo, lider Vavamuffin, który nagrał kolejny solowy album.

Miłość przy Łazienkowskiej

Po raz pierwszy poszedłem na Łazienkowską w 1985 roku – wymogłem na tacie, żeby zabrał mnie ze sobą, i od razu wsiąknąłem w tę atmosferę. Załapałem się na kibicowanie tej dziwnej drużynie z przełomu lat 80. i 90., która prawdopodobnie była najsilniejsza w swoich dziejach, ale nie zdobyła najważniejszego trofeum.

Legia potrafiła wtedy wyeliminować Sampdorię Genua z **Pucharu Zdobywców Pucharów**, z drugiej strony o mały włos nie spadła z ekstraklasy. Na swój sposób to było literackie doświadczenie – dużo goryczy i poczucia straty, a tylko co pewien czas fajerwerki entuzjazmu. Trudno się było w tym nie zakochać.

Istnieje mit, że **Legia** to klub plebejski czy dresiarSKI, co jest nieprawdą, bo kibice reprezentują cały przekrój społeczny, od profesorów po chłopaków spod bloków na Grochowie. Oczywiście nie wszystko mi się w ruchu kibicowskim podoba, ale nie zgadzam z mediami, które zachłystują się ekscesami, a nie dostrzegają pozytywów. Legia ma największy w Polsce sektor rodzinny, który na każdym meczu jest pełen, ale ta informacja dziennikarzy nie interesuje.

Rewolucja do poduszki

Moi rodzice nie są muzykami, lecz mają świetny słuch. W domu śpiewało się przy każdej okazji – imieniny i urodziny mamy i taty zawsze kończyły się koncertami piosenek, które podsłuchiwałem przez ścianę. Ojciec śpiewał mi do snu, często nie były to klasyczne kołysanki, lecz pieśni dla dorosłych, jak podwórzowa "Ballada o Okrzei", którą umieściłem na ostatniej płycie. Ojcu zawdzięczam też pierwszy instrument. Z podróży do Rosji przywiózł mi gitarę akustyczną, produkowaną na licencji kanadyjskiej. Zacząłem brzdąkać, wzięłem parę lekcji, ale zrezygnowałem, bo nauczyciel preferował flamenco, co mnie nie interesowało. Jestem samoukiem.

Jajo na ścianie

Z **Grochowem** jestem związany od dziecka – miałem tu dziadków, po których odziedziczyłem mieszkanie. Grochów uwodzi małomiasteczkową atmosferą i architekturą. Przetrwiała tu zabudowa z międzywojnia, urokliwe zaułki i podwórka, z kapliczkami, mamy nawet niesamowite, obwieszane krzyżami i obrazkami "święte drzewo" przy ul. Podskarbińskiej.

Ta dzielnica zawsze owiana była legendą szemranego przedmieścia, ale przecież z drugiej strony miały tu miejsce awangardowe eksperymenty. Przy rondzie Wiatraczna w dawnym Zakładzie Albertynów działał Słynny SOS – Szkolny Ośrodek Socjoterapii, nazywany też Szkołą Ostatniej Szansy. To była przystań dla wszelkiej maści freaków, którzy nie potrafili się odnaleźć w systemie edukacji. Do SOS-u przyjeżdżałem na próby z moim pierwszym zespołem.

Na ścianie jednej z czynszówek przy rondzie do niedawna widniała peerelowska reklama zakładów Poldrob z przyklejoną do elewacji atrapą jaja. Połówka kurzego jaja wystająca ze ściany przedwojennej mieszczańskiej kamienicy – absurd w najczystszej postaci. Nigdzie na świecie nie widziałem czegoś podobnego – to powinna być turystyczna atrakcja Warszawy. Jajo ze ściany było dla mnie inspiracją – pamiętam, że w jednym z pierwszych wierszy napisałem, że wykluwa się z niego świat.

Dostojewski z gazety

Jako niedoszły absolwent rusycystyki poznałem mnóstwo fantastycznej literatury. Gdyby nie studia, zapewne nigdy bym jej nie poznał. **Dostojewskiego** czy **Tolstoja** znają wszyscy, ale już **Zamiatin**, **Babel**, **Pilniak** czy **Charms** nie należą do kanonu.

W Rosji przez wiele lat pokutował podział na styl wysoki, średni i niski. Mało kto w Polsce wie, że "**Zbrodnia i kara**" napisana jest językiem gazetowym, którego polskie tłumaczenie nie oddaje. Literaturze rosyjskiej bardzo dużo zawdzięczam.

A doświadczeniem pokoleniowym była dla mnie literatura polska lat 90. – dorastałem, czytając książki **Stasiuka** i **Vargi**. Trzecim istotnym kręgiem lekturowych doświadczeń była literatura amerykańska – fascynowałem się beatnikami, czytałem **Allena Ginsberga** i **Jacka Kerouaca**.

Twórcza niechlujność

Nie mam metody. Bardzo często dzieje się tak, że rodzi mi się w głowie jakaś fraza czy zbitka słowna, którą po jakimś czasie rozwijam. W ten sposób powstało "Złoto" z ostatniej płyty.

Zaczynam od zanotowanej impresji, którą potem rytmizuję i rymuję. Zwrotki piosenek są nierówne, na co zżymają się realizatorzy wokali, bywa że jedna ma kilkanaście wersów, a druga parę, co trzeba wycinać. Dużo jest w moim pisaniu swobody czy jak kto woli: twórczej niechlujności. Na najnowszej płycie znalazło się kilka utworów, które bardziej przypominają wiersze niż piosenki, mniej w nich narracji, a więcej impresji, "odczuciowości" niż fabuły.

Zabrzmiałoby to banalnie, ale dopadło mnie poczucie przemijania i postanowiłem dać temu wyraz. O tym traktuje między innymi kawałek "Oddajcie kino Moskwa".

BIO: Pablopavo (Paweł Sołtys, ur. 1978), wokalista reggae i ragga, lider grupy Vavamuffin. Współpracował z takimi artystami, jak O.S.T.R., Maleo Reggae Rockers oraz Dreadsquad. Nagrywa również płyty solowe – niedawno ukazał się jego drugi autorski album "10 piosenek".

Cezary Polak

Źródło: Dziennik Gazeta Prawna